

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 21/2016
08.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у парници тужиоца РД Е.Е.Г. ДОО, Б., чији је пуномоћник Д.Ј., адвокат из В., против тужених Н.Б. из В.П. и Д.Б. из В.П., чији је пуномоћник М.Р., адвокат из В.П., Г.Ј. из В.П., С.П. из В.П. и РД Р.В. ДО К., Л., чији је пуномоћник Ј.В.П., адвокат из Л., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1139/15 од 08.10.2015. године, у седници већа одржаној 08.06.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1139/15 од 08.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Лесковцу П 89/13 од 16.03.2015. године, у ставу првом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се утврди да је ништав и без правне важности уговор о конституисању права службености, права постављања подземног цевовода преко Кр бр... КО Н.С. као послужног добра у дужини од 72 м, ширине 1 м, закључен између тужених ПД Р.В. ДО К. и Г.Ј. и С.П. оверен код суда 20.03.2013. године, да је ништава сагласност пок. С.Б., оверена код суда 28.08.2013. године, те изјава пок. С.Б., оверена код суда, што су тужени дужни признати и трпети. Другим ставом изреке, одбијен је евентуални тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се тужени ПД Р.В. ДО К. Н.Б. и Д.Б., обавезу да тужиоцу солидарно исплате 804.000 евра са каматом, као и да у истом року тужиоцу надокнаде трошкове поступка. Трећим ставом изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 661.250,00 динара и то туженима Н. и Д.Б. износ од 212.500,00 динара, а туженима Г.Ј., С.П. и ПД Р.В. износ од 448.750,00 динара. Решењем Вишег суда у Лесковцу П 89/13 од 30.06.2015. године, извршена је исправка одлуке о трошковима, тако што је тужилац обавезан да туженима Н. и Д.Б. накнади трошкове поступка у износу од 241.350,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1139/15 од 08.10.2015. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда исправљена решењем истог суда.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописани одредбом члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11...55/14), и члана 23. Закона о изменама и допунама ЗПП („Сл. гласник РС“, број 55/14), и одлучио да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Неосновано у ревизији тужилац побија другостепену пресуду због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, јер на основу одредбе члана 407. ЗПП, због ове повреде ревизија не може да се изјави.

Према утврђеним чињеницама у ЛН 116 КО Ново Село, као власници катастарске парцеле ... КО Н.С., уписани су сада пок. С.Б. и сада пок. Ј.П.. Правни следбеници покојне С.Б. су тужени Н. и Д.Б., а правни следбеници покојне Ј.П. су тужени Г.Ј. и С.П.. Сада пок. С. је за живота дала овлашћење – сагласност тужиоцу да може да изгради уставу за потребе мини хидроелектране П. на Р. р., на делу кп бр..., КО Н.С., уз накнаду коју је примила, а које овлашћење је оверено од стране Основног суда у Смедереву дана 14.11.2011. године. И поред добијене сагласности – изјаве С.Б., захтев тужиоца за издавање локацијске дозволе је одбачен закључком Градске управе за урбанизам и стамбено комуналне послове Града Л. од 15.05.2012. године, јер уз захтев тужилац није приложио сагласност и услове Министарства за енергетику, водопривредну сагласност и осталу документацију прописану чланом 204. Закона о планирању и изградњи. Документацију тужилац није доставио ни у накнадно остављеном року. Из дописа Министарства за инфраструктуру и енергетику од 12.04.2012. године, који је упућен тужиоцу, утврђено је да је решењем Министарства за инфраструктуру и енергетику 01.03.2012. године, већ издата енергетска дозвола за изградњу мини хидроелектране П., на Р. р., овде туженом ПД Р.В. ДО К., тако да се тужиоцу не може дати сагласност да на истој реци изгради хидроелектрану. Сада пок. С., ни на који начин није омогућила тужиоца да добије локацијску и грађевинску дозволу за изградњу мини хидроелектране, већ је тужиочев захтев за издавање локацијске дозволе за изградњу хидроелектране одбачен из других разлога, између осталог и што није имао сагласност надлежног Министарства, а коју сагласност није ни могао, нити може да добије јер је Министарство за инфраструктуру и енергетику већ било издало дозволу за изградњу хидроелектране на истој реци овде туженом ПД Р.В. ДО К..

На утврђено чињенично стање правилно је примењено материјално право, када је одбијен примарни и евентуални тужбени захтев тужиоца.

Правилан је закључак нижестепених судова да нису испуњени законски услови за ништавост уговора о конституисању права стварне службености, јер из утврђених чињеница произлази да сада пок. С. својим поступцима није онемогућила тужиоца да добије локацијску и грађевинску дозволу за изградњу мини хидроцентрале, већ је његов захтев за добијање локацијске дозволе одбачен јер није имао сагласност надлежног министарства. Зато уговор о конституисању права стварне службености, који је оверен пред судом није ништав у смислу члана 103. Закона о облигационим односима. Правилан је закључак нижестепених судова по којима је С. могла да опозове овлашћење – сагласност изјавом од

28.08.2013. године, у делу који се односи на подношење захтева у њено име, пријем решења, сагласности, одлука и слично, изјављивања жалби, одустанка од истих, подизање тужбе, постизање поравнања и слично, јер за опозив такве врсте овлашћења није потребна сагласност тужиоца сходно одредби члана 92. став 1. и 2. Закона о облигационим односима. Овом изјавом сада пок. С. није опозвала овлашћење – сагласност од 14.11.2011. године, у делу којим је дата сагласност тужиоцу да изгради уставу за потребе мини хидроелектране, али како је у поступку утврђено тужилац више нема правни интерес за коришћење овлашћења јер не постоји могућност да добије локацијску и грађевинску дозволу за изградњу мини хидроелектране. Сада пок. С.Б., могла је да да сагласност туженом ПД Р.В. ДО К., за установљење права стварне службености за пролаз, прелаз и постављање доводног подземног цевовода преко катастарске парцеле ... КО Н.С., јер је сувласник на спорној парцели, а како сада пок. Ј.П. као други сувласник на спорној парцели није дала сагласност тужиоцу за коришћење предметне непокретности слободно је могла да закључи уговор о конституисању права стварне службености са туженим ПД Р.В. ДО К., а како то правилно закључује првостепени суд. Правилно је на утврђено чињенично стање примњено материјално право када је одбијен евентуални тужбени захтев тужиоца којим је тражио накнаду штете због немогућности изградње мини хидроелектране. Тужилац није пружио доказе да кривицом тужених није добио одобрење надлежних органа за изградњу мини хидроелектране, те нема право на накнаду евентуалне штете у смислу одредбе члана 154. и 158. Закона о облигационим односима. Ово тим пре, што тужилац тужбом не тражи повраћај новчане накнаде коју је исплатио сада покојној С.Б., па су његови наводи о погрешној примени материјалног права неосновани.

Врховни касациони суд је ценио остале наводе у ревизији тужиоца па је нашао да су без утицаја на правилно донету одлуку другостепеног суда.

Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**